

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΧΙΟΝΙ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΙΟΝΙ
ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χιόνι τον Απρίλη**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Snow in April
Από τις Εκδόσεις Hodder and Stoughton, Λονδίνο 1994
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rosamunde Pilcher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Rosamunde Pilcher, 1972
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Gary Waters/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2008, με τον ίδιο τίτλο
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Μάρτιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3818-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3819-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΧΙΟΝΙ
ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης:

Μαζεύοντας κοχύλια

Δίδυμα αστέρια

Σεπτέμβρης

Το λιοντάρι που κοιμάται

Το άδειο σπίτι

Το τέλος του καλοκαιριού

Χειμερινό ηλιοστάσιο

Άγριο θυμάρι

Ο γυρισμός

Το καρουζέλ

Η μέρα της θύελλας

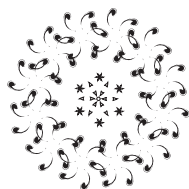
Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

Η άλλη όψη

Λουλούδια στη βροχή

Το γαλάζιο δωμάτιο

Φωνές το καλοκαίρι

1

Ευλιγμένη στους αρωματικούς ατμούς, με τα μαλλιά της μαζεμένα μέσα σ' ένα σκουφάκι του μπάνιου, η Καρολάιν Κλίμπερν βρισκόταν ξαπλωμένη στην μπανιέρα της και άκουγε μουσική. Το μπάνιο ήταν μεγάλο – όπως κι όλα τα δωμάτια σ' αυτό το άνετο σπίτι. Κάποτε ήταν δωμάτιο-γκαρνταρόμπα, όμως εδώ και πολύ καιρό η Νταϊάνα είχε αποφασίσει πως οι άνθρωποι ούτε χρησιμοποιούσαν, ούτε χρειάζονταν τέτοιου είδους δωμάτια πια, και το είχε αδειάσει εντελώς, είχε φωνάξει υδραυλικούς και ξυλουργούς, είχε επιλέξει ροζ πορσελάνες και ένα χοντρό λευκό χαλί και είχε κρεμάσει στα παράθυρα λουλουδάτες κουρτίνες που έφταναν μέχρι το πάτωμα. Ακόμη, τοποθέτησε ένα χαμηλό τραπεζάκι με γυάλινη επιφάνεια για τα άλατα του μπάνιου, τα περιοδικά και τα μεγάλα οβάλ ροζ σαπούνια με άρωμα τριαντάφυλλου. Τριαντάφυλλα στόλιζαν και τις γαλλικές πετσέτες μπάνιου και το χαλάκι, όπου τώρα ήταν ριγμένα εδώ κι εκεί η ρόμπα της Καρολάιν, οι παντόφλες της, το ραδιόφωνο και το βιβλίο που είχε αρχίσει να διαβάξει και μετά το παρατήρησε.

Το ραδιόφωνο έπαιζε ένα βαλς. Ένα-δύο-τρία, ένα-δύο-τρία αναστέναζαν τα βιολιά φέρνοντας στον νου του ακροατή εικόνες από πίστες πολυτελών ξενοδοχείων, κυρίους με άσπρα γάντια και ηλικιωμένες κυρίες να κάθονται σε επίχρυσες καρέκλες και να κουνούν το κεφάλι τους ακολουθώντας τον μελωδικό σκοπό.

Σκέφτηκε: *Θα φορέσω το καινούργιο μου σύνολο με το παντελόνι.* Και μετά θυμήθηκε πως ένα από τα επίχρυσα κουμπιά του σακακιού είχε ξηλωθεί και πως τώρα θα πρέπει να ήταν κάπου χωμένο. Θα μπορούσε φυσικά να ψάξει να βρει το κουμπί, να πάρει κλωστή και βελόνα και να το ράψει. Όλη αυτή η δουλειά δε θα έπαιρνε πάνω από πέντε λεπτά, όμως θα ήταν πολύ πιο απλό να μην το κάνει. Αντίθετα, θα μπορούσε να φορέσει το τερκουάζ καφτάνι, ή το μαύρο βελούδινο μίντι φόρεμα που ο Χιου της είχε πει ότι την έκανε να μοιάζει με την Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων.

Το νερό είχε αρχίσει να κρυνώνει. Άνοιξε με το δάχτυλο του ποδιού της τη βρύση με το ζεστό νερό και είπε από μέσα της πως στις επτάμισι θα έβγαινε από το μπάνιο, θα στέγνωνε, θα έπαιρνε ύφος ανέμελο και θα κατέβαινε κάτω. Θα αργούσε, όμως δεν είχε σημασία. Όλοι θα την περίμεναν, μαζεμένοι γύρω από το τζάκι: ο Χιου με το βελούδινο βραδινό του κοστούμι, που η Καρολάιν μυστικά απεχθανόταν, και ο Σον ζωσμένος τη βυσσινί του ζώνη. Θα ήταν και οι Χαλντέιν εκεί –η Ελέιν, απολαμβάνοντας το δεύτερο μαρτίνι της, και ο Πάρκερ με το πονηρό, όλο υπονοούμενα βλέμμα του– και οι τιμώμενοι καλεσμένοι, οι επαγγελματικοί συνεργάτες του Σον από τον Καναδά, ο κύριος και η κυρία Γκρίμενταλ –κάπως έτσι θα πρέπει να είναι το όνομά τους. Και, μετά από μια αναμενόμενη καθυστέρηση, όλοι θα περ-

νούσαν στην τραπεζαρία για το δείπνο: χελωνόσουπα, το περίφημο κα σουλέ, που η Νταϊάνα είχε ξοδέψει όλο της το πρωινό για να το μαγειρέψει, και μια εντυπωσιακή πουτίγκα που πιθανώς να την έφερναν φλεγόμενη, συνοδευόμενη από διάφορα «ωωω!» και «ααα!» και «αγαπητή Νταϊάνα, πώς το έφτιαξες αυτό!»

Στη σκέψη όλου αυτού του φαγητού ένιωσε, ως συνήθως, ναυτία. Ήταν παράξενο. Η δυσπεψία ήταν σίγουρα προνόμιο των ηλικιωμένων, των λαίμαργων, ή πιθανώς και των εγκύων, όμως η Καρολάιν, στα είκοσί της, δεν εντασσόταν σε καμία από αυτές τις κατηγορίες. Δεν ένιωθε ακριβώς αδιάθετη, απλώς ποτέ δεν ένιωθε απολύτως καλά. Ίσως, οπωσδήποτε πριν από την επόμενη Τρίτη, θα έπρεπε να πάει να δει έναν γιατρό. Φαντάστηκε τον εαυτό της να προσπαθεί να του εξηγήσει: *«Πρόκειται να παντρευτώ, και νιώθω συνεχώς ναυτίες»*. Είδε με το μυαλό της το χαμόγελό του, πατρικό και γεμάτο κατανόηση. *«Άγχος πριν από τον γάμο, αρκετά συνηθισμένο. Θα σας δώσω ένα ηρεμιστικό»*.

Το βαλς έσβησε διακριτικά και βγήκε ο εκφωνητής με τα επιγραμματικά νέα των εφτάμισι. Η Καρολάιν αναστέναξε, ανακάθισε, έβγαλε την πρίζα πριν ενδώσει στον πειρασμό να παραμείνει ξαπλωμένη μέσα στο νερό και βγήκε από την μπανιέρα στο χαλάκι του μπάνιου. Γύρισε το κουμπί του ραδιοφώνου, σκουπίστηκε βιαστικά, φόρεσε τη ρόμπα της και πήγε μέχρι το δωμάτιό της, αφήνοντας υγρά ίχνη πάνω στο κάτωσπρο χαλί. Κάθισε μπροστά στο ντυμένο με ύφασμα τραπεζί της τουαλέτας της, έβγαλε το σκουφάκι του μπάνιου και παρατήρησε, χωρίς ενθουσιασμό, το τριπλό της είδωλο. Τα μαλλιά της ήταν μακριά και ίσια, άχρωμα σαν το γάλα, και κρέμονταν δεξιά και αριστερά του προσώπου της σαν δύο

μεταξωτοί θύσανοι. Δεν ήταν υπόδειγμα ομορφιάς, με την κλασική έννοια της λέξης. Τα ζυγωματικά του προσώπου της ήταν πολύ ψηλά, η μύτη της μικρή και γυριστή, το στόμα πλατύ. Ήξερε πως μπορούσε να φαίνεται από αποκρουστική μέχρι όμορφη, και μόνο τα μάτια της, μακριά το ένα από το άλλο, σκούρα καστανά και με πυκνές βλεφαρίδες, πάντοτε τραβούσαν την προσοχή· ακόμη και τώρα, που το πρόσωπό της ήταν χλωμό από την κούραση.

Θυμήθηκε τον Ντρέναν και κάτι που είχε πει κάποτε, καιρό πριν, πιάνοντας το πιγούνι της με τα χέρια του και γυρνώντας το πρόσωπό της προς το δικό του: «Πώς γίνεται να έχεις χαμόγελο αγοριού και μάτια γυναίκας; Και μάλιστα, ερωτευμένης γυναίκας...» Κάθονταν στις μπροστινές θέσεις του αυτοκινήτου του· έξω ήταν σκοτάδι κι έβρεχε. Θυμόταν τον ήχο της βροχής, τον ρυθμικό χτύπο του ρολογιού του αυτοκινήτου, την αίσθηση των χεριών του όπως άγγιζαν το πρόσωπό της, όμως ήταν σαν μια ανάμνηση σκινης που είχε διαβάσει σε κάποιο βιβλίο ή είχε δει σε κάποια κινηματογραφική ταινία· σαν ένα περιστατικό που είχε παρακολουθήσει, αλλά δεν πρωταγωνιστούσε – δεν ήταν καν μέρος του. Ήταν σαν να είχε συμβεί σε κάποιο άλλο κορίτσι.

Άπλωσε το χέρι της απότομα να πάρει τη βούρτσα, μάζεψε τα μαλλιά της μ' ένα λαστιχάκι και άρχισε να μακιγιάρει το πρόσωπό της. Κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας, βήματα ακούστηκαν στον διάδρομο, μαλακά πάνω στο χοντρό χαλί, και σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα της. Ακολούθησε ένα ελαφρό χτύπημα.

«Εμπρός;»

«Μπορώ να μπω;»

Ήταν η Νταϊάνα.

«Φυσικά».

Η μητριά της είχε ήδη ντυθεί στα λευκά και τα χρυσαφένια με γκριζωπές ανταύγειες μαλλιά της, τυλιγμένα σαν κοχύλι, ήταν πιασμένα με μια χρυσή φουρκέτα. Έδειχνε, όπως πάντα, πανέμορφη: λεπτή, ψηλή, ντυμένη στην τρίχα. Τα μάτια της ήταν γαλανά και τα τόνιζε το ηλιοκαμένο της δέρμα που διατηρούσε την απόχρωσή του χάρη στις τακτικές επισκέψεις σε σολάριουμ – αυτός ήταν ένας από τους λόγους που τόσο συχνά ο κόσμος την περνούσε για Σκανδιναβή. Πραγματικά, είχε αυτή την ευτυχή ικανότητα να δείχνει το ίδιο άνετα φορώντας σπορ ρούχα του σκι ή ολόμαλλα καλά φορέματα, όπως τώρα που ήταν ντυμένη και σενιαρισμένη για μια τόσο επίσημη βραδιά.

«Καρολάιν, δεν έχεις ετοιμαστεί στο ελάχιστο!»

Η Καρολάιν άρχισε να κάνει πολύπλοκα πράγματα με το βουρτσάκι για τις βλεφαρίδες.

«Είμαι σχεδόν έτοιμη. Ξέρεις πόσο γρήγορη μπορώ να γίνω έτσι κι αρχίσω». Και πρόσθεσε: «Ίσως αυτό είναι το μόνο πράγμα που έμαθα στη δραματική σχολή και που θα μπορώ να το χρησιμοποιώ για πάντα. Ξέρεις, να αλλάζω πρόσωπο μέσα σ' ένα λεπτό».

Έκανε αυτό το σχόλιο επιπόλαιο, και στη στιγμή το μετάνιωσε. Η δραματική σχολή εξακολουθούσε να είναι απαγορευμένο θέμα για την Νταϊάνα που στην αναφορά της και μόνο της σηκωνόταν η τρίχα κάγκελο.

Δεν το άφησε ασχολίαστο και είπε ψυχρά: «Σ' αυτή την περίπτωση, ίσως τα δύο χρόνια που ξόδεψες εκεί να μην πήγαν εντελώς χαμένα»· και καθώς η Καρολάιν, ηττημένη, δε βρήκε τίποτε να απαντήσει, συνέχισε: «Πάντως, δεν υπάρχει λόγος να βιαστείς. Ο Χιου είναι εδώ –ο Σον του ετοιμάζει

τώρα ένα ποτό–, όμως οι Λάντστρομ θα αργήσουν λίγο να έρθουν. Η γυναίκα του τηλεφώνησε από το Κόνατ για να πει ότι ο Τζον έχει καθυστερήσει σε μια σύσκεψη».

«Λάντστρομ... Δεν μπορούσα να θυμηθώ τ' όνομά τους. Είχα την πεποίθηση ότι λέγονται Γκρίμενταλ».

«Δηλαδή, *κατηφείς και βαρετοί*. Αυτό είναι πολύ άδικο. Δεν τους έχεις καν συναντήσει».

«Εσύ τους έχεις;»

«Ναι. Και είναι πολύ συμπαθητικοί».

Ξεκίνησε κάπως επιδεικτικά να συμμαζεύει τα πράγματα της Καρολάιν, πηγαίνοντας πέρα δώθε στο δωμάτιο, ταιριάζοντας παπούτσια, διπλώνοντας ένα πουλόβερ, σηκώνοντας από κάτω την υγρή πετσέτα του μπάνιου που ήταν αφημένη στη μέση του πατώματος. Αφού τη δίπλωσε την πήγε πίσω στο μπάνιο, απ' όπου η Καρολάιν την άκουσε να καθαρίζει την μπανιέρα και μετά να ανοιγοκλείνει την πόρτα της ντουλάπας με τον καθρέφτη, κλείνοντας, αναμφίβολα, με το καπάκι του το βαζάκι της κρέμας που η Καρολάιν είχε αφήσει ανοιχτό.

Ύψωσε τη φωνή της: «Νταϊάνα, με τι ασχολείται ο κύριος Λάντστρομ;»

Η Νταϊάνα εμφανίστηκε λέγοντας πως δεν είχε ακούσει τι ακριβώς έλεγε, και η Καρολάιν επανέλαβε την ερώτησή της.

«Είναι τραπεζίτης».

«Είναι ανακατεμένος σ' αυτή την καινούργια συμφωνία που έχει κάνει ο Σον;»

«Πάρα πολύ. Είναι αυτός που τη στηρίζει. Γι' αυτό έχει έρθει στη χώρα, για να τακτοποιήσει και τις τελευταίες λεπτομέρειες».

«Πρέπει λοιπόν να είμαστε γοητευτικές και ευγενικές».

Η Καρολάιν σηκώθηκε, άφησε τη ρόμπα της να πέσει και πήγε γυμνή να ψάξει τα ρούχα της.

Η Νταϊάνα κάθισε στην άκρη του τραπεζιού.

«Είναι, δηλαδή, μεγάλος κόπος; Καρολάιν, είσαι απίστευτα αδύνατη. Πραγματικά, πάρα πολύ αδύνατη. Θα πρέπει να προσπαθήσεις να πάρεις λίγο βάρος».

«Είμαι εντάξει». Διάλεξε εσώρουχα από ένα ξέχειλο συρτάρι κι άρχισε να ντύνεται με άνεση. «Απλώς είμαι φτιαγμένη έτσι».

«Βλακείες! Φαίνονται όλα τα πλευρά σου. Και οι μερίδες που τρως δε θα μπορούσαν να κρατήσουν ζωντανή μήτε μύγα. Ακόμη και ο Σον το διαπίστωσε τις προάλλες, και ξέρεις ότι συνήθως τέτοια πράγματα δεν τα παρατηρεί καθόλου». Η Καρολάιν φόρεσε ένα καλσόν. «Και το χρώμα σου δεν είναι καθόλου καλό. Είσαι τόσο χλωμή... Το πρόσεξα μόλις τώρα που μπήκα μέσα. Ίσως πρέπει ν' αρχίσεις να παίρνεις σίδηρο».

«Αυτό δε σου μαυρίζει τα δόντια;»

«Καλά τώρα, κάθεσαι κι ακούς αυτά τα παραμύθια;»

«Ίσως να έχει σχέση με το ότι παντρεύομαι... με το ότι πρέπει να γράψω εκατόν σαράντα τρία ευχαριστήρια γράμματα».

«Μην είσαι αγνώμων... Παρεμπιπτόντως, η Ρόουζ Κιντάιρ ήταν στο τηλέφωνο κι αναρωτιόταν τι θα ήθελες για γαμήλιο δώρο. Της πρότεινα εκείνα τα ποτήρια που είδες στην οδό Σλόαν, ξέρεις, εκείνα με τα εγχάρακτα αρχικά. Τι θα φορέσεις απόψε;»

Η Καρολάιν άνοιξε την ντουλάπα της κι έβγαλε το πρώτο φόρεμα που έπιασε και που έτυχε να είναι το μαύρο βελούδο.

«Αυτό;»

«Ναι. Το λατρεύω αυτό το φουστάνι. Όμως, θα πρέπει να φορέσεις και μαύρο καλσόν».

Η Καρολάιν το έβαλε πίσω και πήρε το επόμενο.

«Τότε αυτό;»

Ευτυχώς ήταν το τιρκουάζ καφτάνι κι όχι το σύνολο με το παντελόνι.

«Ναι. Πολύ κομψό. Ταιριάζει με χρυσά σκουλαρίκια».

«Τα έχασα τα δικά μου».

«Αχ, όχι! Αυτά που σου χάρισε ο Σον;»

«Δηλαδή, δεν τα έχασα ακριβώς. Τα έβαλα κάπου, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ πού. Μην ανησυχείς». Πέρασε το τιρκουάζ μεταξωτό πάνω από το κεφάλι της. «Έτσι κι αλλιώς τα σκουλαρίκια που φορώ δε φαίνονται, εκτός κι αν το επιτρέπει το χτένισμά μου». Άρχισε να κουμπώνει τα μικρά κουμπάκια. Είπε: «Και με τον Τζόντι τι έχεις κανονίσει; Αυτός πότε θα δειπνήσει;»

«Με την Κέιτι, στο ισόγειο. Του είπα πως μπορούσε να φάει, αν ήθελε, μαζί μας, όμως προτιμάει να δει ένα γουέστερν στην τηλεόραση».

Η Καρολάιν έλυσε τα μαλλιά της και άρχισε να τα βουρτσίζει απαλά, σχεδόν ιεροτελεστικά.

«Είναι εκεί τώρα;»

«Έτσι νομίζω».

Η Καρολάιν πήρε τυχαία το πρώτο μπουκάλι με άρωμα που βρέθηκε μπροστά της και ψεκάστηκε. «Αν δε σε πειράζει», είπε, «θα κατέβω πρώτη και θα τον καληνυχτίσω».

«Μην αργήσεις. Οι Λάντστρομ θα βρίσκονται εδώ σε καρένα δεκάλεπτο περίπου».

«Εντάξει».

Κατέβηκαν μαζί. Στα μισά της σκάλας, η πόρτα του καθιστικού άνοιξε και στον διάδρομο βγήκε ο Σον Κάρπεντερ κρατώντας μια κόκκινη παγωνιέρα σε σχήμα μήλου, που απ' το καπάκι της ξεπηδούσε ένας χρυσαφής μίσχος αντί για χερούλι. Σήκωσε τα μάτια του και τις είδε.

«Δεν υπάρχει πάγος», είπε με απολογητικό ύφος, αλλά την προσοχή του τράβηξε η εμφάνισή τους και, σαν κωμικός θεάτρου που ρίχνει δεύτερη ματιά, έμεινε ακίνητος στη μέση του διαδρόμου παρακολουθώντας τες να κατεβαίνουν.

«Ποπό, τι όμορφες που δείχνετε και οι δυο σας! Είστε ένα ζευγάρι υπέροχες γυναίκες!»

Ο Σον ήταν ο σύζυγος της Νταϊάνα και της Καρολάιν ο... Το πώς τον αποκαλούσε ποίκιλλε. Μερικές φορές τον ανέφερε ως τον σύζυγο της μητριάς της· ή, πατριό από τη μητριά της· ή απλώς Σον.

Αυτός και η Νταϊάνα ήταν παντρεμένοι εδώ και τρία χρόνια, όμως, όπως του άρεσε να λέει στους άλλους, την ήξερε και τη λάτρευε πολύ πολύ καιρό πριν.

«Την ήξερα από παλιά», συνήθιζε να λέει. «Πίστευα πως την είχα στο τσεπάκι μου, όμως μετά εκείνη πήγε μια βόλτα μέχρι τα νησιά του Αιγαίου για ν' αγοράσει ένα ακίνητο, και το επόμενο που έμαθα από ένα γράμμα που μου έστειλε ήταν πως είχε γνωρίσει –και είχε παντρευτεί– εκείνον τον αρχιτέκτονα, τον Τζέραλντ Κλίμπερν, χωρίς φράγκο στην τσέπη, φορτωμένο ήδη με μια οικογένεια και τελειώς μποέμ τύπο. Αν με φύσαγες, θα σωριαζόμουν κάτω».

Εντούτοις, είχε παραμείνει πιστός στη μνήμη της και καθώς ήταν άνθρωπος που από φυσικού του τα κατάφερνε σε

κάθε περίπτωση, έπαιξε με μεγάλη επιτυχία τον ρόλο του αμετανόητου εργένη, του ώριμου και εκλεπτυσμένου άνδρα, φτάνοντας ν' αποκτήσει τόσο μεγάλη ζήτηση στον κύκλο των γυναικών της αριστοκρατίας του Λονδίνου, ώστε πάντα το καρνέ του ήταν κλεισμένο.

Στην πραγματικότητα η μοναχική του ζωή ήταν τόσο καλά οργανωμένη και ευχάριστη, ώστε όταν η χήρα Κλίμπερν, φορτωμένη με τα δύο ορφανά του συζύγου της, επέστρεψε στο Λονδίνο μετακομίζοντας ξανά στο παλιό της σπίτι, για να πιάσει το νήμα από εκεί που το είχε αφήσει και να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή, υπήρξαν πολλές εικασίες για το τι θα έκανε ο Σον Κάρπεντερ. Άραγε πόσο βαθιά είχε ριζώσει μέσα του αυτή η ρουτίνα του άνετου εργένη; Θα θυσιάζε –ακόμη και για χάρη της Νταϊάνα– την ανεξαρτησία του και θα συμβιβαζόταν με την ανιαρή ζωή ενός απλού οικογενειάρχη; Αυτοί που κουτσομπούλευαν αμφέβαλλαν πάρα πολύ γι' αυτό.

Όμως λογάριζαν χωρίς την Νταϊάνα. Επέστρεψε από το Άφρος* πιο όμορφη και πιο επιθυμητή από ποτέ. Ήταν τώρα τριάντα δύο χρόνων, στον κολοφώνα της γοητείας της. Ο Σον, που την προσέγγισε προσεκτικά για να ανανεώσουν τη φιλία τους, της παραδόθηκε σε λίγες μέρες. Μέσα σε μία εβδομάδα τής είχε ζητήσει να τον παντρευτεί, και το επανάλαμβανε σταθερά ανά επτά ημέρες, μέχρι που εκείνη τελικά δέχτηκε.

Το πρώτο πράγμα που τον έβαλε να κάνει ήταν να ανα-

* Το όνομα του νησιού είναι επιλογή στην οποία ίσως η Πίλτσερ οδηγήθηκε από την εικόνα των νησιών του Αιγαίου που συχνά τα δέχουν αφροισμένα κύματα. (Σ.τ.Ε.)

κοινώσει ο ίδιος τα νέα στην Καρολαίν και τον Τζόντι. «Δεν μπορώ να είμαι πατέρας», τους είχε πει, πηγαίνοντας πάνω κάτω στο χαλί του καθιστικού, ξαναμμένος απ' την αμηχανία κάτω απ' τις καθαρές και παράξενα όμοιες ματιές τους. «Έτσι κι αλλιώς δε θα ήξερα πώς να το κάνω. Όμως θα ήθελα να νιώθετε ότι μπορείτε πάντοτε να με χρησιμοποιήσετε όπως σας βολεύει, ως έμπιστό σας, ή ίσως οικονομικό υποστηρικτή σας – στο κάτω κάτω αυτό είναι το σπίτι σας, και θα ήθελα να νιώθετε...»

Πάσχιζε να βρει πώς να συνεχίσει και καταράστηκε την Νταϊάνα που τον είχε φέρει σ' αυτή την άβολη κατάσταση, ενώ θα προτιμούσε να τον είχε αφήσει στην ησυχία του και να επέτρεπε στη σχέση του με την Καρολαίν και τον Τζόντι να εξελιχθεί αργά και φυσιολογικά. Όμως η Νταϊάνα ήταν ανυπόμονη από τη φύση της. Ήθελε τα πάντα να γίνονται εδώ και τώρα· έτσι ήθελε κι αυτό να τακτοποιηθεί το ίδιο άμεσα.

Ο Τζόντι και η Καρολαίν κοίταζαν τον Σον με συμπάθεια, χωρίς όμως να κάνουν ή να λένε στιδήποτε θα τον βοηθούσε να βγει από τη δύσκολη θέση. Συμπαθούσαν τον Σον Κάρπεντερ, όμως έβλεπαν, με την καθαρή ματιά της νιότης τους, πως η Νταϊάνα τον είχε στο τσεπάκι της. Και μιλούσε για το Μίλτον Γκάρντενς σαν να ήταν το σπιτικό τους, αλλά σπιτικό γι' αυτούς ήταν –και θα ήταν για πάντα– ένα λευκό σπίτι σαν κύβος ζάχαρης, κουρνιασμένο ψηλά πάνω από το καταγάλανο Αιγαίο πέλαγος. Όμως αυτό το σπίτι είχε χαθεί μέσα στη σύγχυση του παρελθόντος, είχε βουλιάξει χωρίς ν' αφήσει ίχνος πίσω του. Αυτό που διάλεγε να κάνει η Νταϊάνα, το ποιον θα αποφάσιζε τώρα να παντρευτεί, δεν ήταν δική τους δουλειά. Πάντως, αν ήταν να παντρευτεί κάποιον, χαιρόνταν που ήταν ο μεγαλόσωμος και ευγενικός Σον.

Τώρα, ενώ η Καρολάιν πήγε να τον προσπεράσει, εκείνος έκανε στην άκρη, αβρός, απσάλακωτος και κάπως γελοίος, έτσι όπως κρατούσε την παγωνιέρα στα χέρια του, σαν να τους την πρόσφερε. Μύριζε κολόνια Brut και την καθαρή μυρωδιά του φρεσκοπλυμένου λινού, και η Καρολάιν θυμήθηκε το συχνά αξύριστο πιγούνι του πατέρα της και τα μπλε πρόχειρα πουκάμισα που προτιμούσε να φοράει κατευθείαν από το μπουγαδόσχοινο χωρίς σιδέρωμα. Θυμήθηκε επίσης τις διαφωνίες και τους καβγάδες που έκαναν διασκεδάζοντας αυτός και η Νταϊάνα και στους οποίους ο πατέρας της σχεδόν πάντοτε νικούσε! Τούτη τη στιγμή αναρωτήθηκε πώς μια γυναίκα ήταν δυνατόν να παντρευτεί δύο άντρες που ήταν τόσο μα τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους.

Κατεβαίνοντας στο ισόγειο, στο βασίλειο της Κέιτι, ήταν σαν να περνούσε από έναν κόσμο σ' έναν άλλον. Επάνω βρισκόνταν τα παστέλ χαλιά, οι πολυέλαιοι, οι βαριές βελούδινες κουρτίνες. Κάτω όλα ήταν ακατάστατα, απροσποίητα και ανοιχτόκαρδα. Ο καρό λινοτάπητας συναγωνιζόταν τα ζωηρόχρωμα χαλιά και τις κουρτίνες με σχέδια ζιγκ ζαγκ και φύλλα· κάθε επίπεδη επιφάνεια είχε το φορτίο της από φωτογραφίες, πορσελάνινα τασάκια από παραθαλάσσια θέρετρα, ζωγραφισμένα κοχύλια και βάζα με πλαστικά λουλούδια· μια γενναία φωτιά έκαιγε στο τζάκι και μπροστά της, κουλουριασμένος μέσα σε μια πολυχρησιμοποιημένη πολυθρόνα και με μάτια καρφωμένα στην οθόνη της τηλεόρασης, βρισκόταν ο αδερφός της Καρολάιν, ο Τζόντι.

Φορούσε τζιν παντελόνι κι ένα μπλε σκούρο ζιβάγκο, ταιπωρημένα δετά μποτάκια και, χωρίς κάποιον ιδιαίτερο

λόγο, ένα μισοδιαλυμένο ναυτικό καπέλο, αρκετά νούμερα μεγαλύτερο από το κεφάλι του. Σήκωσε τα μάτια του την ώρα που εκείνη έμπαινε μέσα και μετά, αμέσως, τα ξανάστρεψε στην οθόνη. Δεν ήθελε να χάσει ούτε έναν πυροβολισμό, ούτε ένα δευτερόλεπτο δράσης.

Η Καρολάιν τον έσπρωξε απαλά στην άκρη της πολυθρόνας και κάθισε δίπλα του. Μετά από λίγο είπε: «Ποιο είναι το κορίτσι;»

«Α, είναι μια χαζή. Πάντοτε φιλιέται. Είναι απ' αυτά τα έργα, ξέρεις...»

«Τότε κλείς το».

Το αγόρι το συλλογίστηκε και κατέληξε στο ότι ίσως ήταν καλή ιδέα· έτσι, σηκώθηκε από την πολυθρόνα κι έκλεισε την τηλεόραση. Η συσκευή έσβησε μ' ένα μικρό βογκητό. Το αγόρι στάθηκε στο χαλάκι του τζακιού κοιτώντας την αδερφή του.

Ήταν έντεκα χρόνων – μια καλή ηλικία: όχι πια νήπιο, αλλά ούτε ακόμη ψηλός, αδέξιος και κακότροπος έφηβος, που τον ταλαιπωρούσαν τα σπυράκια. Τα χαρακτηριστικά του έμοιαζαν τόσο με της Καρολάιν ώστε, όταν ξένοι τούς έβλεπαν για πρώτη φορά, καταλάβαιναν αμέσως πως ήταν αδέρφια, παρόλο που η Καρολάιν ήταν ξανθιά, ενώ ο Τζόντι είχε καστανά μαλλιά, αλλά τόσο ανοιχτόχρωμα, ώστε φαινονταν σχεδόν κόκκινα· και οι δικές της φακίδες ήταν περιορισμένες γύρω από τη μύτη, ενώ οι δικές του ήταν σκορπισμένες σαν κομφετί σε όλο του το πρόσωπο, στην πλάτη και τους ώμους του, μέχρι κάτω στα μπράτσα του. Τα μάτια του ήταν γκριζα. Το χαμόγελό του εμφανιζόταν σπάνια, όταν όμως συνέβαινε, αποκάλυπτε πυκνά δόντια, πολύ μεγάλα για το πρόσωπό του και κάπως στραβά, λες και σπρώχνονταν για να χωρέσουν όλα.

«Πού είναι η Κέιτι;» ρώτησε η Καρολάιν.

«Πάνω, στην κουζίνα».

«Έφαγες βραδινό;»

«Ναι».

«Είχες απ' αυτό που θα έχουμε κι εμείς;»

«Είχα λίγη σούπα. Όμως δεν ήθελα τα υπόλοιπα, έτσι η Κέιτι μου μαγείρεψε μπέικον με αυγά».

«Μακάρι να έτρωγα μαζί σου. Μήπως είδες το Σον και τον Χιου;»

«Ναι. Ανέβηκα επάνω». Έκανε μια γκριμάτσα. «Θα έρθουν και οι Χαλντέιν... Σε λυπάμαι».

Χαμογέλασαν και οι δυο συνωμοτικά. Οι απόψεις τους για τους Χαλντέιν ταυτίζονταν.

Η Καρολάιν είπε: «Πού το βρήκες αυτό το καπέλο;»

Ο Τζόντι το είχε ξεχάσει. Τώρα το έβγαλε και το κοίταξε ντροπαλά.

«Το βγήκα στο παλιό μπαούλο με τα κοστούμια, στο παιδικό δωμάτιο».

«Ήταν του μπαμπά».

«Ναι. Σκέφτηκα πως δικό του πρέπει να ήταν».

Η Καρολάιν έσκυψε και του το πήρε. Το καπέλο ήταν βρόμικο και στραβωμένο, λεκιασμένο απ' το αλάτι, και το σήμα του ήταν έτοιμο να ξηλωθεί.

«Το φορούσε όποτε πήγαινε για ιστιοπλοΐα. Έλεγε ότι το σωστό ντύσιμο του έδινε αυτοπεποίθηση· έτσι, όποτε κάποιος τον έβριζε επειδή έκανε κάτι λάθος, εκείνος δε δίσταζε να του απαντήσει με τον ίδιο τρόπο». Ο Τζόντι χαμογέλασε πλατιά. «Τον θυμάσαι να λέει τέτοια πράγματα;»

«Μερικά», είπε ο αδερφός της. «Τον θυμάμαι να διαβάσει το *Ρίκι-Τίκι-Τάβι*».

«Ήσουν μικρό αγοράκι, μόλις έξι χρόνων. Όμως, το θυμάσαι αυτό».

Εκείνος χαμογέλασε και πάλι. Η Καρολάν σηκώθηκε και του ξαναφόρεσε το παλιό καπέλο. Το γείσο έσβησε το πρόσωπό του, έτσι που εκείνη χρειάστηκε να σκύψει για να καταφέρει να τον φιλήσει.

«Καληνύχτα», είπε το αγόρι.

«Τότε τα λέμε αύριο».

«Ναι», είπε ο Τζόντι. «Σίγουρα. Καληνύχτα».

Ανεβαίνοντας επάνω βρήκε την πόρτα του καθιστικού κλειστή, μ' ένα βουητό από φωνές να διαχέεται στον χώρο.

Η Κέιτι κρέμασε ένα σκούρο γούνινο παλτό σε μια κρεμάστρα που κατόπιν την έβαλε μέσα στην ντουλάπα δίπλα στην εξώπορτα. Φορούσε το μπορντό της φόρεμα και μια λουλουδάτη ποδιά –την παραχώρησή της προς τον καθωσπρεπισμό ενός επίσημου δείπνου– και μόλις εμφανίστηκε η Καρολάν είπε με δραματικό τόνο: «Ποπό, με κοινοχόλιασες!»

«Ποιοι ήρθαν;»

«Ο κύριος και η κυρία Χαλντέιν». Έδειξε με το κεφάλι της. «Είναι ήδη μέσα. Καλύτερα να βιαστείς. Άρρησες».

«Μόλις είδα τον Τζόντι». Απρόθυμη να πάει να ενωθεί με την υπόλοιπη παρέα, παρέμεινε με την Κέιτι, γέροντας στη άκρη της κουπαστής. Φαντάστηκε την ευτυχία να ανεβαίνει πάλι επάνω, να σκαρφαλώνει στο κρεβάτι της και να της φέρουν ένα βραστό αυγό.

«Ακόμη βλέπει εκείνους τους Ινδιάνους;»

«Δε νομίζω. Είπε ότι ήταν όλο φιλιά».

Η Κέιτι έκανε έναν μορφασμό. «Καλύτερα να βλέπει τα

φιλία παρά όλη εκείνη τη βία, αυτό έχω να πω εγώ». Έκλεισε την πόρτα της ντουλάπας. «Τους προτιμώ ν' αναρωτιούνται τι τρέχει με όλα αυτά, παρά να βγαίνουν έξω και να κοπανάνε γριές με τις ομπρέλες τους».

Και μ' αυτή την τόσο βαθυστόχαστη παρατήρηση επέστρεψε στην κουζίνα της. Η Καρολάιν, αφού έμεινε μόνη και δεν είχε άλλη δικαιολογία να καθυστερήσει, διέσχισε τον διάδρομο, φόρεσε ένα ψεύτικο χαμόγελο και άνοιξε την πόρτα του καθιστικού. Άλλο ένα πράγμα που είχε μάθει στη δραματική σχολή ήταν πώς να κάνει μια εντυπωσιακή είσοδο. Το βουητό των συζητήσεων σταμάτησε και κάποιος είπε: «Να, έρχεται η Καρολάιν».

Το καθιστικό της Νταϊάνα το βράδυ, φωτισμένο γιορτινά, ήταν το ίδιο λαμπρό με οποιαδήποτε σκηνή θεάτρου. Τα τρία μεγάλα παράθυρα που έβλεπαν στην ήρεμη πλατεία τα πλαισίωναν ανοιχτόχρωμες τσαγαλί βελουδένιες κουρτίνες. Τεράστιοι μαλακοί καναπέδες σε ροζ και μπεζ χρώμα, ένα μπεζ χαλί συνδυασμένο υπέροχα με τους παλιούς πίνακες, τα καρυδένια ερμάρια και τα έπιπλα σε στιλ τσιπεντέιλ, ένα μοντέρνο τραπεζάκι σαλονιού, ιταλικό, από ατσάλι και γυαλί, τα πάντα έδιναν ένα ιδιαίτερο στιλιστικό ύφος. Υπήρχαν λουλούδια παντού και ο αέρας μοσχοβολούσε ανάμεικτες υπέροχες και ακριβές μυρωδιές – Madame Rochas και τα χαβαλέζικα πούρα του Σον.

Στέκονταν, όπως ακριβώς τους είχε φανταστεί, μαζεμένοι γύρω από το τζάκι, κρατώντας ένα ποτό στα χέρια τους. Πριν ακόμη προλάβει να κλείσει την πόρτα πίσω της, ο Χιου ξεχώρισε από την υπόλοιπη παρέα, άφησε κάτω το ποτήρι του και διέσχισε το δωμάτιο για να τη συναντήσει.

«Καλή μου...» Έπιασε τους ώμους της με τα χέρια του κι

έσκυψε να τη φιλήσει. Μετά έριξε μια ματιά στο λεπτό χρυσό ρολόι του τεντώνοντας τον καρπό του, και μ' αυτή την κίνηση φανέρωσε ένα κομμάτι από κολλαριστή κατάλευκη μανσέτα πιασμένη με χρυσό μανικετόκουμπο. «Άργησες».

«Μα οι Λάντστρομ δεν έχουν καν έρθει».

«Πού ήσουν;»

«Με τον Τζόντι».

«Τότε συγχωρείσαι».

Ήταν ψηλός, πολύ πιο ψηλός από την Καρολάιν, λεπτός, μελαχρινός, κι είχε αρχίσει να κάνει φαλάκρα. Αυτό τον έκανε να δείχνει μεγαλύτερος από τριάντα τριών χρόνων που πραγματικά ήταν. Φορούσε το μπλε σκούρο βελούδινο κοστούμι κι ένα καλό πουκάμισο που είχε διακριτικές λωρίδες κεντητής δαντέλας: τα μάτια του, κάτω από τα πυκνά του φρύδια, ήταν σκούρα καστανά κι ετούτη τη στιγμή είχαν μια αντιφατική έκφραση: σαν να διασκέδαζε και σαν να αγανακτούσε, αλλά και σαν να ήταν αρκετά περήφανος γι' αυτή.

Η Καρολάιν είδε την περηφάνια αυτή κι ανακουφίστηκε. Ο Χιου Ράσλεϊ είχε θέσει ψηλά τον πήχη των προσδοκιών του, και η Καρολάιν περνούσε τον μισό χρόνο της προσπάθειας να τον ικανοποιήσει, έχοντας όμως συνεχώς μια δυσάρεστη αίσθηση αναποτελεσματικότητας. Κατά τα άλλα, ως μέλλον σύζυγος ήταν απολύτως ικανοποιητικός: πετυχημένος στη σταδιοδρομία που επέλεξε ως χρηματιστής, ευγενικός και στοργικός απέναντί της, ακόμη κι αν οι απαιτήσεις του μερικές φορές ήταν χωρίς λόγο υπερβολικές. Αλλά ίσως αυτό ήταν αναμενόμενο, γιατί ήταν χαρακτηριστικό της οικογένειας – εξάλλου, ήταν αδερφός της Νταϊάνα.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και σέρνοντας το βήμα της πήγε μέχρι το παράθυρο, τράβηξε τις ροζ κουρτίνες κι ένα εκτυφλωτικό κύμα φωτός την έκανε να βλεφαρίσει. Όλος ο κόσμος ήταν λευκός. Ο ουρανός ήταν καθαρός και γαλάζιος, σαν το αυγό του κοκκινολαίμυ. Μακριές σκιές απλώνονταν σαν μελανιές πάνω στο αστραφτερό έδαφος, κι όλα τα απάλαινε και τα στρογγύλευε το χιόνι.

Η Καρολαίν ταξιδεύει στη Σκοτία, ελπίζοντας να έρθει σ' επαφή μ' έναν αδερφό, που δεν έχει δει εδώ και χρόνια, και να επιστρέψει έγκαιρα στο Λονδίνο για τον καθωσπρέπει γάμο της μ' έναν άντρα, που η δεσποτική μητριά της θεωρεί απολύτως κατάλληλο. Όμως μια ξαφνική χιονοθύελλα την οδηγεί σ' ένα απομονωμένο σπίτι, όπου ένας νεαρός άντρας συνέρχεται από μια προσωπική του τραγωδία. Και οι δύο είναι έτοιμοι να διαπράξουν τρομερά λάθη, αλλά ίσως τελικά καταφέρουν να σώσουν ο ένας τον άλλο.

*Ένα γλυκό, τρυφερό βιβλίο, ένα συγκινητικό
ανάγνωσμα που σίγουρα θα το απολαύσουν
οι λάτρεις των ιστοριών αγάπης.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3818-4

9 786180 138184

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΤΗΣ: 20513